Sants i barris veïns
5.000 exemplars
distribució gratuïta
mensual
febrer 2010
BarriSants.org
la Burxa
periòdic de comunicació popular
núm.137

EN MOVIMENT
El Casal Popular de Gràcia està pendent de la sentència judicial que pot provocar-ne el desallotjament després de vuit anys d'activitats. **Pàgina 8**

Anna Roig i L'ombre de ton chien

PÀGINES CENTRALS
Anna Roig i L'Ombre de ton chien és un d'aquells grups que, com Marlango, són especials, únics i personals de veritat.

Generació postalfa

PÀGINES CENTRALS
Franco Verardi és un dels pensadors més suggerents per a la comprensió crítica del nou capitalisme.

Preinscripció escolar marcada per la segregació

Joves de diferents orígens compartint l'aula d'un centre educatiu. **ALBERT GARCIA**

La primera quinzena de febrer té lloc la preinscripció escolar, un moment en què al districte 1.459 infants de tres anys i 1.278 joves de 12 anys han d'escollir plaça en una escola o institut .

Des de LA BURXA hem pogut comprovar que un any més, i davant de la passivitat de les administracions públiqes, la realitat dels centres educatius santsencs està caracteritzada per unes taxes molt diferents d'alumnat nouvingut o amb problemes socioeconòmics segons les escoles i els instituts, en un procés en què pot parlar de segregació escolar, i que ha estat denunciat reiteradamen pel Síndic de Greuges i altres experts en temes educatius.

Les diferències es donen tant entre els els centres concertats i els públics, com dins d'aquests. Així, per exemple, a la xarxa pública trobem escoles i instituts en què l'alumnat nouvingu pot anar des del 5% fins al 95%. Aquestes grans diferències poden implicar la creació de «guetos», i posen en perill el dret a la igualtat d'oportunitats de tots els infants. **Pàgina 3**

Els advocats de TMB contra Can Vies, condemnats per corrupció

LA BURXA ha pogut saber que el despatx d'advocats Jiménez de Parga ha estat el triat per l'empresa TMB, sota direcció del govern municipal, per tirar endavant la denúncia contra el Centre Social Autogestionat Can Vies.

Aquest exclusiu i car bufet d'advocats està involucrat en múltiples sumaris de corrupció. El seu fundador, Rafael Jiménez de Parga, ha estat condemnat a sis mesos de presó i obligat a pagar multes milionàries per frau, estafa processal i per efectuar denúncies falses, arran de la seva participació en els suborns de l'exjutge Luis Pascual Estevill. **Pàgina 4**

Albert Morén

LA BURXA entrevista el president de l'Associació de Familiars de Malalts Mentals de Sants-Montjuïc. **PÀGINA 12**

Opinió

Diego i Zigor, en llibertat

PÀGINA 2
Els dos presos polítics catalans acaben de sortir de la presó després d'haver complert nou anys de presó. El col·lectiu de presos Rescat ens dóna una opinió sobre l'esdeveniment.

En moviment

Observatori crític

PÀGINA 9
Ens apropem a Media.cat, una iniciativa del grup de periodistes Ramon Barnils que tracta d'analitzar de manera crítica la informació que rebem des dels mitjans de comunicació. Com? Duent a terme estudis i monogràfics sobre alguns tractaments informatius.

Arreu

Manifestació pel Cabanyal

PÀGINA 11
El diumenge 31 de gener es va fer una multitudinària manifestació pels carrers del Cabanyal, barri de València amenaçat pel projecte d'ampliació de l'avinguda Blasco Ibáñez.

Opinions

Editorials

Per la igualitat d'oportunitats

L'Ajuntament i el Departament d'Educació continuen sense evitar la segregació escolar i els més petits continuen sense gaudir de les mateixes oportunitats.

La realitat de les importants diferències entre els centres escolars del barri és àmpliament coneguda. Enguany, en obrir-se les matriculacions, les famílies han comprovat novament que conviuen en una mateixa xarxa educativa pública centres sense gairebé presència de nouvinguts, amb altres escoles on aquests representen prop del 95%, i on es concentren molts dels infants que provenen de famílies amb problemes sociolaborals.

Aquest fet ha posat de nou sobre la taula la hipocresia d'un sistema que proclama basar-se en la igualtat d'oportunitats, en la manca de qualsevol discriminació i en el foment de la diversitat ètnica i social entre els infants. La segregació escolar i la creació de guetos són veritables bombes de rellotgeria social, que dificulten la possibilitat d'integració dels nouvinguts, potencien l'extensió de recels ètnics, i sobretot crea una doble línia educativa: una per als infants amb possibilitats i recolzament social, provinents de famílies amb recursos econòmics i culturals, i una altra per als fills dels desafavorits, sense recursos i, moltes vegades, nouvinguts.

L'educació pública i de qualitat es mereix molt més per al futur dels nostres infants.

El barri està ben viu

La vitalitat de Sants, Hotafrancs i la Bordeta es plasma en el dia a dia dels barris, però aquest mes de gener n'hem tingut unes bones mostres.

Aquest mes de gener s'ha demostrat una vegada més que els nostres són uns barris combatius i plens de vida. Diversos col·lectius han posat fil a l'agulla amb un objectiu comú i ben clar: millorar el nostre entorn més immediat. Hem pogut veure com dos grups d'arquitectes, La Col i Arquitectes sense Fronteres han demanat la col·laboració veïnal per proposar millores al carrer Riego, tocat però no enfonsat des de la construcció del calaix del passeig Sant Antoni. També ens hem de fer ressò de la iniciativa de recuperació de l'edifici de la Lleialtat Santsenca com a espai per al barri i com a símbol del nostre passat i present cooperatius. I, per últim, cal destacar l'inici del compte enrere per la decisió imparable de recuperar Can Batlló per al veïnat. Sabem què volem; així, ens serà més fàcil aconseguir-ho.

Opinió

Diego i Zigor, benvinguts a casa!

Rescat, col.lectiu de suport a presos polítics

Fa exactament nou anys, el gener del 2001, una onada repressiva va trasbalsar la vida dels moviments socials catalans. Sota l'acusació de col·laboració amb l'organització armada basca ETA, el balanç de la ràtzia policial va ser d'una dotzena de persones incomunicades sota la llei antiterrorista, múltiples denúncies de tortures a la Prefectura de la Policia Nacional de la Via Laietana, escorcolls a cases de militants socials i, finalment, l'empresonament de dos joves, el terrassenc Zigor Larredonda i el barceloní Diego Sànchez.

En aquests nou anys els dos joves han hagut de conèixer de primera mà les clavegueres de l'estratègia repressiva de l'Estat espanyol. Jutjats per un tribunal especial d'excepció, l'Audiència Nacional espanyola, on les declaracions extretes sota tortura esdevenen proves irrefutables, van ser condemnats a nou anys de presó per uns jutges que han fet del dret una eina de guerra contra qualsevol dissidència, i els quals, des dels seus búnquers madrilenys, intenten negar el que la realitat afirma, posant murs inútils a la llibertat dels Països Catalans, Galícia o el País Basc.

La sentència d'aquest nou «Tribunal del Orden Público» havia de ser complerta fins al darrer dia, amb l'acarnissament dels inquisidors. I en Zigor i en Diego van haver de conèixer la dispersió a les llunyanes presons de Soto del Real, Albacete, Almeria, Múrcia, Picassent i Castelló, que obligava els seus familiars i amics a fer milers de quilòmetres cada cap de setmana per poder gaudir d'uns pocs minuts de converses, unes rialles de complicitat.

Però la tortura, la dispersió, l'aïllament i les precàries condicions penitenciàries no han pogut amb els seu ànim combatiu, i des del passat 16 i 19 de gener en Zigor i en Diego ja són a casa, entre els seus, i amb la voluntat de seguir aportant el seu gra de sorra en la construcció d'un futur més solidari i just.

Des de Sants, els donem una forta abraçada, sense oblidar la Marina, la Lola i la Laura, que encara estan empresonades.

Benvinguts a casa!

Cartes

Barcelona 2022?

Irene

Ens aixecam un dia, obrim la televisió i a qui trobam? A Jordi Hereu. Amb què? Amb la notícia bomba d'aquest batlle que li ha tocat a la ciutat de Barcelona: la ciutat comtal aspira als Jocs Olímpics d'Hivern de l'any 2022. De primeres, se m'escapa una rialla de les grans. Després, em puja el mal humor per moments. Encara que d'aquest home (i del seu partit) ja en podem esperar qualsevol cosa, em vénen al cap les temperatures del desembre passat (més de 20 º) i em plantejo si la ciutat és la més adequada, encara que sempre es pot instal·lar una pista d'esquí als peus de la Barceloneta, per ser més moderns i cosmopolites. Em plantejo qui es beneficiarà de tota aquesta comèdia i, si penso en el 1992, ja tinc la resposta: uns pocs i unes poques, que, especulant, faran el negoci de l'any. Em plantejo si la gran taca de repressió cap als independentistes es tornaria repetir d'aquí a 12 anys, i la resposta està més a prop del sí que no pas del no.

En definitiva, crec que tots i totes podríem recapacitar i dir ben alt i ben fort que aquestes olimpíades no beneficien ni Sants, ni la Barceloneta, ni la Molina. Aquestes olimpíades tornen a ser una excusa per amagar la crisi i per fer creure que Barcelona pot amb tot, sigui com sigui, encara que el clima mediterrani freni la neu i el gel necessaris per dur a terme aquest espectacle...

Envia'ns el teu escrit a laburxa@barrisants.org o a Can Vies (Jocs Florals, 42. BCN 08014).

Salt de plens

Xam, xam, so d'aram

Quel Ness

«Xam, xam, so d'aram» era l'expressió amb què Vicent Ferrer escarnia la mala lliçó que els capellans de l'època feien del breviari. El mestre de la retòrica encesa i abrandada que convertia infidels a grapats va néixer un 23 de gener de 1350 a la ciutat de València. És el patró del País Valencià i va ser un dels principals artífexs que en el Compromís de Casp sortís guanyadora la candidatura de l'aspirant castellà Ferran d'Antequera, enfront del català Jaume II d'Urgell, al tron de la corona catalanoaragonesa. Per què un valencià com ell va preferir, un espanyol i no un català? Misteris de la història. No crec que influís que el seu pare fos anglès. Potser en Jaume no era prou devot, o simplement qualsevol abans que un català? El blaverisme ve de lluny. I ves per on que arran d'una notícia que diu que no sé quina tele (espanyola) farà una sèrie sobre la vida i miracles del sant, faig el tafaner per la Viquipedia.

Diu la Viquipedia: «Sant Vicent Ferrer (València, 1350 - Gwened, Bretanya, 1419) va ser un dominic valencià que recorregué mitja Europa predicant la seua moral i visió del cristianisme. D'elevada formació intel·lectual, influí marcadament a la cort del Papa Benet XIII d'Avinyó i en l'elecció de la dinastia castellana dels Trastàmara per regnar a la Corona d'Aragó.

»Sant Vicent Ferrer sempre va predicar en llengua catalana (ell mateix va utilitzar els termes *català* o *valencià* indistintament) i, encara que el públic fóra d'una altra llengua, aquest l'entenia i s'exaltava. Això era interpretat com un miracle del sant.

Bastant bé, doncs, nacionalment parlant. Ara anem a la Wiquipedia en espanyol, ja que no aconsegueixo trobar la versió valenciana.

«San Vicente Ferrer OP (Valencia 1350 - 1419) fue un dominico español, taumaturgo, predicador, lógico y filósofo. [...] Asimismo, sus predicaciones por diversas ciudades de Europa, sobre todo en Italia, fueron constantes a raíz de la célebre visión que tuvo en la ciudad de Aviñón en el año 1398.»

L'espanyolitzen sense embuts i fan l'orni pel que fa la llengua.

I finalment, anem a la versió anglesa: «Saint Vincent Ferrer (Valencian: Sant Vicent Ferrer; January 23, 1350 – April 5, 1419) was a Valencian Dominican missionary and logician. [...] For twenty-one years he was said to have traveled to Aragon, Castile, Switzerland, France, Italy, England, Ireland, and Scotland, preaching the Gospel and converting many. Many biographers believe that he was endowed with the gift of tongues, as he could speak only Catalan.»

Segons això, era valencià i, tot i que tenia el do de llengües, només parlava en català. Déu n'hi do, mai millor dit.

Conclusions de tot plegat: la història és de qui l'escriu. I tot copiant un altre valencià, en Jaume Fuster, podem afegir: «tota història que no l'escriguem nosaltres, serà escrita en contra nostra».

Així doncs, arremangem-nos i a les viquipèdies! Cal escriure la nostra història com a nosaltres ens interessa. Tal i com porten fent ells des de fa més de 500 anys.

Sants

Radiografia de la segregació escolar

Quan falten poques setmanes perquè es tanqui la preinscripció escolar, milers de famílies s'enfronten amb les evidents desigualtats entre els centres educatius del barri. Tal i com ha pogut comprovar LA BURXA, hi ha taxes molt diferents d'alumnat nouvingut o amb problemes socioeconomics en les escoles i els instituts.

Ester Rams
Sants

Davant la passivitat de les institucions, la realitat és que havent-hi una única xarxa educativa finançada amb diners públics (que inclou l'escola pública i la concertada) i a la qual s'accedeix «per sorteig», l'alumnat del barri es reparteix pels diferents centres segons els seus ingressos econòmics o el seu origen, de manera que es trenca amb la igualtat d'oportunitats dels infants que el sistema escolar diu potenciar i es creen, alhora, veritables guetos.

L'escola és una de les principals eines per promoure la igualtat d'oportunitats i la socialització en uns valors comuns a la nostra societat i es pot considerar que la segregació escolar li fa un flac favor. Per aquesta raó, diversos experts alerten sobre la importància de combatre-la. En aquest sentit, el Síndic de Greuges sosté que les mesures de política educativa posades en pràctica per les administracions són del tot insuficients. Afegeix també que massa sovint s'opta per privilegiar la satisfacció de la demanda educativa de les famílies —per evitar possibles conflictes— enlloc de vetllar per la igualtat en la distribució de l'alumnat socialment més desafavorit.

LES CAUSES DE LA SEGREGACIÓ

La consideració social d'alguns centres ha polaritzat la demanda de places escolars: les famílies de classe mitjana i alta tendeixen a anar cap a la concertada o cap a aquelles escoles públiques de «prestigi» i les que tenen una situació socioeconòmica més desafavorida «es queden» amb les de menys prestigi. Un cop establerta aquesta dinàmica, el pas del temps no fa més que reproduir-la, ja que els centres amb una concentració més alta d'alumnat d'origen estranger —o amb altres necessitats educatives especials— són els que no omplen totes les places, i per tant són els que reben els majors percentatges de matrícula viva —els alumnes que s'incorporen quan el curs ja ha començat. La conseqüent complexitat per dur a terme la tasca educativa en aquests centres és imaginable.

LA SEGRAGACIÓ A SANTS

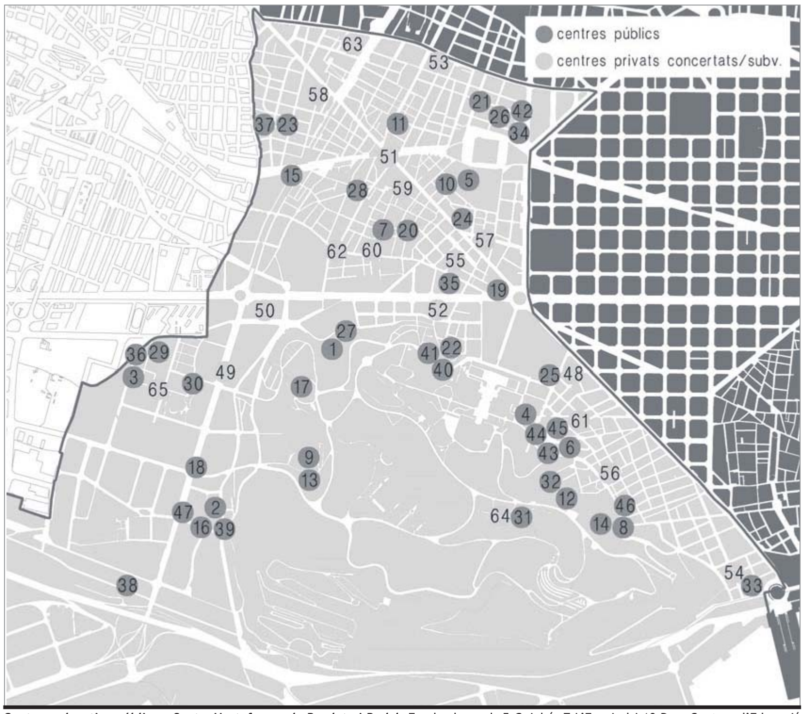
Barcelona era l'any 2006, segons el Síndic de Greuges, el municipi català amb més segregació escolar en l'educació secundària obligatòria i el tercer en l'educació primària tot i no tenir percentatges d'alumnat estranger massa elevats. Al districte de Sants-Montjuïc, hi trobem el tercer centre d'educació infantil i de primària amb més segregació de la ciutat i el quart institut.

Les dades demostren que la composició social dels centres no es correspon amb la del seu territori. Així, per exemple, mentre que al districte, l'any 2009, el percentatge d'alumnat de nacionalitat estrangera més gran de tres anys era d'un 18,9%, aquest percentatge era del 27,3% en els centres públics i del 7,6% en els concertats. Però, com hem dit, les diferències també es donen dins la xarxa pública, i fins i tot són més grans. Així, hi ha centres públics en què els infants estrangers ronden el 5% (com al CEIP Barrufet), d'altres que n'escolaritzen un 50% (com el CEIP Lluís Vives) i uns en què l'alumnat autòcton només representa un 10% (com el CEIP Perú).

POSSIBLES SOLUCIONS

Els experts no veuen malament que les famílies escullin l'escola dels fills però assenyalen que l'Administració ha d'evitar que les escoles seleccionin l'alumnat (directament o no) sobretot quan l'econòmic és un filtre important. Cal garantir que l'accés a l'educació sigui gratuït, vetllant per evitar les barreres que hi estableixen alguns centres, també públics, com poden ser les elevades quotes de les AMPA.

D'altra banda, defensen que s'hauria de garantir que totes les famílies estiguin ben informades sobre el procés de preinscripció i que són imprescindibles les accions per «recuperar» els centres més estigmatitzats i un increment general dels recursos que s'inverteixen en l'educació.

Centres educatius públics a Sants, Hostafrancs, la Bordeta i Badal. Escoles bressol: 5·Guinbó, 7·L'Esquirol i 10·Pau. Centres d'Educació Infantil i Primària: 11·Barrufet, 15·Cavall Bernat, 19·Francesc Macià, 20·Gayarre, 21·Jaume Primer, 23·Lluís Vives, 24·Miquel Bleach, 26·N-II de Pràctiques, 28·Perú. Instituts d'Educació Secundària: 34·Emperador Carles, 35·Joan Coromines, 37·Lluís Vives.

«La segregació és un problema ciutadà»

Melina Rodríguez

Representant de la USTEC-STEs a Sants

Des de la burxa hem volgut parlar sobre la segregació escolar amb Melina Rodríguez membre de la USTEC-STEs i bona coneixedora de la realitat educativa dels nostres barris.

Laura Garcia
Barcelona

Com és que hi ha tanta diferència en l'alumnat de les diferents escoles d'un mateix barri si l'assignació de places escolars es fa per sorteig?

No és correcte dir que l'assignació de places escolars és per sorteig, ja que el sorteig és la última part, com un desempat quan hi ha més persones preinscrites en un centre que places vacants. Una de les causes de la segregació està relacionada amb el dret d'escollir de les famílies. És a partir d'aquest fet que les escoles han anat escolaritzant alumnat diferent i com que l'administració no ha pres mesures, aquest fenomen s'ha anat reproduint, fins arribar a la situació d'avui, en què hi ha centres que tenen més del 90% d'alumnat nouvingut i d'altres que estan per sota del 10%.

Com afecta aquesta realitat als centres educatius?

Primer de tot cal tenir molt clar que no es tracta només d'un problema educatiu, ja que és un fenomen que va molt més enllà de la guetització d'alguns centres, és un problema ciutadà i social que afecta a tot el barri. Pel que fa als centres, n'hi ha alguns que estan assumint una tasca molt complexa, doncs et pots trobar en una mateixa aula de 25 nens i nens, amb 17 infants nouvinguts, 12 dels quals gairebé no parlen català. A més, no sempre hi ha tots els recursos necessaris, ni el professorat suficient per poder atendre aquesta diversitat. Aquesta realitat a la llarga pot comportar problemes de nivell educatiu i socials.

I com es podria evitar o reduir la segregació?

El principal mecanisme per evitar-la seria establint una oficina única de matriculació, que seria la que faria el repartiment dels infants, intentant respectar el dret d'escollir de les famílies però també atenent a criteris educatius i socials. Així s'aconseguiria un repartiment equitatiu dels alumnes amb necessitats educatives especials a totes les escoles del barri. El repartiment d'aquest alumnat és molt important, ja que està comprovat que en un ambient classe bo el nivell dels alumnes puja i baixa en un que no ho és tant.

Una altre mesura que ajudaria seria el fet que els diferents centres no omplissin totes les places, deixant un nombre de places per a l'alumnat que arriba un cop ja s'ha iniciat el curs. Amb això s'aconseguiria trencar amb la dinàmica de que tota la matricula viva recaigui en molts pocs centres, que a més són aquells més desvalorats per la població.

Si la solució és tan clara, com és que no es posa en pràctica des de l'administració?

Caldria prendre una decisió, donar un cop a la taula i ser valents, però el que passa és que a nivell polític no els interessa tocar-ho i han fet molt poca cosa. Fa molts anys que estem amb aquesta situació i no s'han atrevit a fer-hi front. Cada cop el problema és més gros i si s'hagués anat posant remei a poc a poc no haguéssim arribat als nivells actuals.

Sants

A PEU DE CARRER

Esperits, fantasmes i llegendes de l'Espanya Industrial

Jordi Soler

La gent de Sants sap que al parc de l'Espanya Industrial conviuen els esperits dels obrers en vaga de la fàbrica que hi va haver, però també els dels soldats i policies que els reprimien amb fusells i baionetes. Es pot trobar, si es busca, el fantasma d'un antic regidor franquista acompanyat del lleó que tenia a la seva botiga o la remor llunyana de les manifestacions per recuperar l'espai encapçalades per l'Ateneu Llibertari i el Centre Social de Sants.

També sap, la gent de Sants, de llegendes urbanes, com l'eterna ferum de pixum al caragol que puja al passeig Sant Antoni, la de les esquerdes del llac o la dels ànecs que hi vivien i que van desaparéixer, diu la llegenda, quan uns immigrants de l'est es van instal·lar al barri. O es coneix la historia d'un regidor que va preferir fer el drac de ferro en lloc de comprar solars per fer equipaments per al barri, tal i com li demanava unànimament el moviment veïnal. O la d'unes torres que no torregen res i que algú va voler fer servir d'imatge de marca del barri.

Però la realitat que tots coneixem és la d'un parc amagat i fora de tots els camins i que ha patit un complicat manteniment que l'ha hipotecat sovint. Ara s'ha estrenat la remodelació, neteja de cara ens diríem alguns, i caldrà veure com respon el nou disseny. Si l'herba aguanta el rigorós estiu mediterrani, si les grades no es malmeten en dos dies, si el disseny no pateix amb les properes Festes Majors Alternatives, si el llac no perd més aigua, si els ànecs sobreviuen a l'amenaça de l'ampliació de l'estació de tren o si el creixement de l'hotel, que s'abocarà sobre el parc com si fos un balcó, no li treu llum i vistes.

Tot perquè les nostres llegendes, fantasmes i esperits puguin seguir gaudint la seva intimitat.

Iniciatives per a la millora dels nostres barris

Aquest mes de gener han tingut lloc diverses iniciatives participatives per millorar els barris de Sants, Hostafrancs i la Bordeta. El carrer Riego, a tocar del passeig Sant Antoni, Can Batlló i la Lleialtat Santsenca han estat els espais protagonistes.

Redacció
Sants

Els dissabtes 16 i 23 de gener els col·lectius Arquitectes sense Fronteres i La Col van organitzar actes al carrer Riego per presentar una proposta al concurs Racons Públics, convocat per l'Ajuntament de Barcelona, *El Periódico* i l'associació Foment de les Arts i del Disseny (FAD), entitat que té l'objectiu de promoure el disseny i l'arquitectura. Aquest concurs es fixa mes a mes en un barri diferent i aquest gener el carrer Riego ha estat l'indret escollit.

Així, els dos col·lectius d'arquitectes van convocar el veïnat per fer propostes de millora del cul-de-sac del carrer. I la manera triada perquè els veïns i les veïnes participessin va ser repartir una sèrie de fotocòpies i retoladors perquè tothom pogués dibuixar allò que li agradaria ubicar en aquell punt i, posteriorment, presentar-ho al concurs. Desenes de persones hi participaren dient-hi la seva i, a més, van poder gaudir d'un te calent, música i jocs per a les criatures que passaven pel carrer.

Els organitzadors destaquen que una de les principals conclusions és que el pressupost del concurs, 180.000 euros, seria suficient per organitzar activitats artístiques i d'animació cada dissabte durant vuit anys, un tipus d'activitat que podria ser gestionat per l'associacionisme local i que generaria una important promoció cultural del territori.

CAN BATLLÓ, TIC TAC

D'altra banda, el 24 de gener, la Comissió de veïns de la Bordeta, el Centre Social de Sants i la Comissió de Crisi de l'Assemblea de Barri van engegar oficialment la campanya per recuperar Can Batlló. L'acte va consistir en una parada davant Sant Medir amb invitacions per a l'assemblea del 4 de febrer a la Sala Nova de Sant Medir i en l'exhibició d'una gran maqueta de l'espai amb les principals reivindicacions veïnals. Hi haurà temps en els propers mesos de parlar-ne més abastament però sembla que, ara sí, el rellotge ha començat la seva volta definitiva.

TALLER SOBRE LA LLEIALTAT SANTSENCA

Convocat pel col·lectiu d'arquitectes La Col, l'Asseblea de Barri i el Projecte Barri Cooperatiu, el 29 de gener se celebrava el primer taller sobre la Lleialtat Santsenca. La cooperativa de consum ubicada al carrer Olzinelles, 31, que va funcionar entre 1894 i 1941, va esdevenir posteriorment la sala de festes Bahia. Aquests i altres detalls es van exposar al taller on van participar diferents entitats santsenques i d'àmbit barceloní, que van posar-se d'acord per iniciar la reivindicació d'un espai de propietat municipal que està catalogat com a edifici patrimonial a més de simbolitzar un referent sobre el cooperativisme veïnal.

Amb la voluntat de seguir avançant sobre els possibles usos que pot tenir l'edifici s'ha convocat un segon taller el 19 de febrer a les 19 hores al Centre Social de Sants.

El carrer Riego vist des del passeig de sant Antoni. **CARLES BAIGES**

Els advocats que demanden Can Vies, condemnats per fraus i estafes

Àlex Tisminetzky
Sants

El despatx d'advocats Jiménez de Parga ha estat el seleccionat per l'empresa Transports Metropolitans de Barcelona per portar a terme la denúncia contra Can Vies, centre social amb 12 anys d'història que ja ha hagut de patir diversos, i fins ara infructuosos, processos judicials d'intent de desnonament.

L'exclusiu bufet va ser fundat als setanta pels germans Manuel i Rafael Jiménez de Parga, i ha anat creixent sota l'ombra del primer d'ells, magistrat del Tribunal Constitucional i exministre d'Adolfo Suárez, que ha actuat com a referent simbòlic i president honorífic. El seu germà Rafael, però, és qui ha portat les regnes del despatx, i ha estat involucrat en tèrbols i il·legals negocis amb grans empresaris i polítics. En el cas amb més ressò mediàtic, Rafael Jiménez de Parga va ser condemnat a sis mesos de presó i multes milionàries per frau, estafa processal i per efectuar denúncies falses, arran de la seva participació en els suborns de l'exjutge Luis Pascual Estevill.

Aquest afer no ha estat un cas aïllat, i el nom del despatx apareix en els sumaris de molts altres coneguts entramats de corrupció, com els casos de Port Aventura, Gran Tibidabo i Banesto. Ara aquest despatx ha estat sorprenentment triat per l'empresa del govern municipal tripartit «progressista» per presentar una nova denúncia contra el centre social okupat.

Mobilitzacions contra la crisi, la UE i la pujada del preu del transport públic

Manifestació contra les polítiques de la Unió Europea. **JORDI BORRÀS**

Redacció
Sants

La darrera setmana de gener diversos col·lectius vinculats a l'Assemblea de Barri de Sants (ABS) han participat en diferents actes de protesta amb la crisi econòmica com a teló de fons: una manifestació contra l'Europa del capital i la guerra, el fòrum social català i protestes per la gratuïtat del transport públic.

L'ABS està treballant en diferents temes relacionats amb la crisi, com són l'atur, la precarietat i la falta d'habitatge. També ha organitzat iniciatives tant al barri com en coordinació amb altres col·lectius i plataformes. La manifestació del passat 28 de gener n'és un bon exemple.

Així, coincidint amb una trobada de ministres europeus de Treball a Barcelona (en el marc de la presidència espanyola de la UE), es va organitzar una marxa amb el lema «No a l'Europa del Capital, la crisi i la guerra: per una Europa social, dels pobles i de la pau» per denunciar que la crisi l'està pagant la classe treballadora amb acomiadaments massius o la moderació dels salaris i la pèrdua de drets socials i laborals. La protesta, a la qual es van adherir nombrosos col·lectius i entitats, també va reclamar el repartiment del treball i la riquesa.

ACCIONS CONTRA LA PUJADA DEL TRANSPORT PÚBLIC

El matí del mateix dia 28, en una vintena de parades de metro de la ciutat (entre les quals hi havia les de plaça de Sants i Hostafrancs), es van dur a terme accions d'obertura de les portes d'accés per convidar les persones usuàries a utilitzar el servei sense pagar. També es van repartir adhesius i octavetes per la gratuïtat del transport públic, aprofitant per convocar tothom a una manifestació el dissabte 30, que va aplegar prop d'un miler de persones al centre de la ciutat. Segons els organitzadors, «la complicitat de la gent amb l'acció ha demostrat la necessitat d'articular respostes socials cap a aquelles mesures polítiques que volen carregar els costos de la crisi a l'esquena de la majoria».

EL FÒRUM SOCIAL CATALÀ

Els dies 30 i 31 de gener, la seu central de la Universitat de Barcelona va acollir la segona edició del Fòrum Social Català, que amb el lema «Contra la seva crisi, les nostres solucions. Combatem la crisi canviant el sistema!» va comptar amb la participació de més d'un centenar de col·lectius i entitats, entre les quals hi havia la Comissió contra la Crisi de l'ABS i la Plataforma pel Soterrament de les Vies. Una assemblea de moviments socials va ser el punt i final d'un cap de setmana ple de nombrosos tallers, xerrades i activitats.

Una vaga espontània a SEAT desborda CCOO i UGT

L'emblemàtica SEAT torna a centrar les mirades i les esperances del moviment obrer. La factoria de la Zona Franca encapçala les noves mobilitzacions.

Àlex Tisminetzky
Zona Franca

El 19 de gener, l'anunci de l'empresa d'acomiadar 330 treballadors, amb l'engany que serien només «directius», ha provocat una inesperada resposta espontània i autònoma de la plantilla, que sense la direcció de cap sindicat va aturar la factoria de la Zona Franca, amb piquets i assemblees improvisats, i que es va estendre a les seus de Martorell i el Prat.

L'empresa automobilística, que compta amb més de 14.000 treballadors directes i uns 40.000 en empreses satèl·lits, per les seves magnituds i història és un punt ineludible d'anàlisi de la situació de la indústria i el moviment obrer. En els darrers anys ha viscut múltiples expedients de regulació d'ocupació (ERO), traumàtiques reduccions de plantilles que han estat declarades veritables «purgues sindicals» realitzades per l'empresa, CCOO i UGT contra qualsevol oposició sindical, segons han establert múltiples sentències judicials. Però la darrera mesura d'anunciar l'acomiadament de 330 directius, els quals es va comprovar que gairebé tots eren treballadors directes i indirectes, ha provocat una inesperada resposta espontània de la plantilla.

La plantilla de SEAT es mobilitza contra els acomiadaments. **INTERNET**

ESCLATA LA RÀBIA

En fer-se pública la notícia dels acomiadaments, els treballadors del torn de nit de la Zona Franca van decidir no seguir les consignes de CCOO i UGT, que feien crides a ajornar qualsevol resposta, i després d'assemblees improvisades van bloquejar amb bidons en flames l'entrada de productes a la factoria, mobilització que es va estendre a les altres seus de l'empresa.

SEAT va quedar pràcticament paralitzada, fet que va provocar la pèrdua de la producció de 1.600 cotxes i la inactivitat de 8.000 operaris a tota l'empresa. L'aturada es va mantenir també durant la jornada següent, després que les assemblees de treballadors decidissin mantenir les protestes mentre l'empresa no retirés els acomiadaments.

ACORD I MARXA ENRERE DE L'EMPRESA

La contundent resposta dels treballadors va sorprendre la direcció de l'empresa i les centrals sindicals oficials de CCOO i UGT. Va ser el mateix director de SEAT qui va haver de retirar la mesura. En només dos dies va acceptar la reincorporació immediata dels treballadors que no havien signat l'acomiadament i la readmissió de la resta d'empleats que havien signat sota coacció, després d'haver de passar per un període d'atur i de formació, però amb la garantia del dret a reincorporació i el manteniment de l'antiguitat a l'empresa.

Des de la secció sindical de CGT, Diego Rejón ha valorat com a «molt positiva i exemplar» la resposta de la plantilla, i ha destacat que «ha sorgit dels treballadors mateixos, de les seves assemblees, i ha demostrat que l'empresa ha de seure a negociar si li plantem cara». Afegeix: «per uns dies, els treballadors hem estat els protagonistes».

ENLLAÇ A BARRISANTS.ORG

Arriba la 15a edició del BarnaSants

El 15 de gener es va inaugurar la 15a edició del festival dedicat a la cançó d'autor, el BarnaSants. 97 artistes formen el cartell, entre ells cantautors de nova fornada com Cesk Freixas i d'altres de consagrats com Raimon. El festival passarà pel barri en tres ocasions amb els concerts de Francesc Mir i Javier Krahe i un homenatge a Xesco Boix. Enguany, el festival s'ha anomenat Països Valencians, com a metàfora de la realitat cultural dels Països Catalans..

Els conductors d'autobusos guanyen els dos dies

Després de més de dos anys de conflicte, els treballadors i treballadores d'autobusos de Transports Metropolitans de Barcelona (TMB) aprovaven el passat dimarts 19 de gener, en assemblea general a les Cotxeres de Sants, el seu nou Conveni col·lectiu per al període 2009-2012. Aquest no ha estat un conveni com els anteriors, ja que l'any 2012 la jornada efectiva d'un conductor es veurà reduïda en 130 hores, sense pèrdua del poder adquisitiu. D'aquesta manera es tanca una lluita per millorar la qualitat de vida dels treballadors i treballadores i la seguretat en el transport públic, que comportarà la contractació d'uns 500 nous treballadores i treballadors, i que ha durat des de finals del 2007 fins a principis del 2009.

Baralles al futbol

El passat diumenge 17, es va disputar al camp de La Bàscula l'última jornada de la primera volta de la lliga de futbol de Primera Catalana. El partit que va enfrontar la UE de Sants contra la Gimnàstica Iberiana va tenir un clar domini santsenc, tal com va reflectir el marcador final amb un contundent 5 a 1. La presència d'un centenar de seguidors de la Iberiana va incomodar els aficionats santsencs, ja que van ser increpats amb insults i amenaces durant tota la primera part. A la mitja part, la coincidència de les dues aficions a la zona del bar va provocar una forta baralla on dos membres del Resakas Est (els seguidors de la UE de Sants) van ser agredits i colpejats per una vintena de seguidors rivals.

Parèntesi

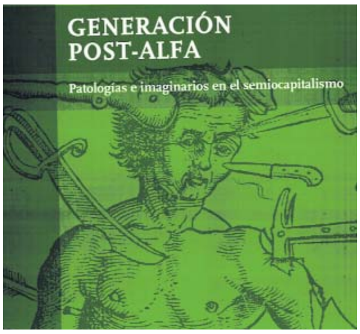
LLIBRE

Generació postalfa

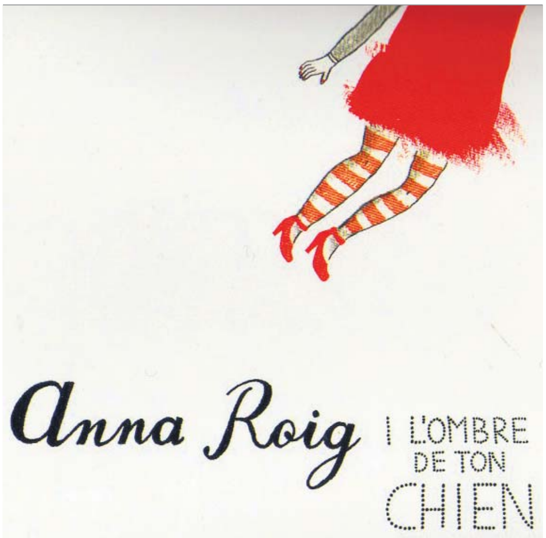
FRANCO VERARDI
TINTA LIMÓN EDICIONES

L'autor, militant del moviment estudiantil en el 68 bolonyès, va participar en experiències rupturistes i heterodoxes i va ser arrestat durant els *anys de plom*, en què buscava impulsar l'autonomia obrera italiana. Es va refugiar a París, on es va relacionar amb autors com Guattari i Foucault. A partir del 1991, amb el retorn a Itàlia, prosseguieix la recerca entorn del rol que juguen la comunicació i el coneixement en el capitalisme postindustrial, i contribueix a fundar la televisió comunitària TV Orfeo. Després de *La fàbrica de la infelicidad* i *Telestreet*, arriba *Generación Post-Alfa*, un recull de textos escrits de manera «rapsòdica» i «no orgànica» que aborden temes diversos en relació amb el conflicte social i les noves formes de domini capitalista. Des del moviment del 77 italià, passant per la *connectivitat*, la precarització, el treball cognitiu i el semiocapital, fins a les mutacions antropològiques d'una generació que «ha après més paraules d'una màquina que de la seva mare».

Elba Mansilla
La Ciutat Invisible

MÚSICA

Anna Roig i L'ombre de ton chien

SATÉLITE K
2009

Aquest és el primer treball d'aquest grup i el seu ressò està sorprenent de manera molt positiva.

La cançó que obre l'àlbum és «Mon monde», cantada en francès. Seguidament trobem «Je t'aime», cantada en català encara que el seu títol despisti. Quan arribem a la meitat del disc sona «Trini Sánchez Mata», que ens explica la història de la Trini, una jove viuda negra. I finalitza amb «Capseta de records», en la qual col·labora Guillaume Dussably Filibit i que utilitza tota classe d'efectes especials als quals denomina «creaccions electroacústiques». Una altra col·laboració és la d'en Pere Agramunt, fent cors a «Corro sota la pluja». Anna Roig i L'ombre de ton chien, sona unes vegades a cabaret, d'altres a bossa nova, però sempre sona de manera personal, engrandint encara més el ventall de propostes d'aquest nou pop en català en vies de consolidació.

Xavi López

CINE

La cinta blanca

MICHAEL HANEKE

Guanyadora de la Palma d'Or del Festival de Cannes, del Globus d'Or a la millor pel·lícula estrangera i d'altres premis, té les màximes possibilitats per aconseguir l'Oscar d'aquest any a la millor pel·lícula estrangera.

Rodada en un impressionant blanc i negre, Haneke ens radiografia la societat d'una època, concretament la d'un poble alemany a començament del segle passat i just abans de la Primera Guerra Mundial. L'educació religiosa, el poder i la violència patriarcal donaran com a resultat l'origen de l'odi d'una generació que va explotar amb el nazisme. Aquests nens protagonistes, amb els seus rostres innocents però amb una mirada freda plena de por i odi, seran els botxins del demà. Plena d'una violència no explícita, però no per això menys dolorosa, ens trobem sens dubte amb la millor pel·lícula de Michael Haneke (autor de *Funny Games*, *Cache* i *La pianista*).

Lancelot

BURXANT ELS BYTES

Google i la llibertat d'expressió

Google no ofereix els mateixos resultats segons en quin país es resideixi. Això podria considerar-se normal quan es filtren els resultats per proximitat, però no és només així. Alguns països com la Xina han arribat a acords amb l'empresa californiana per eliminar continguts per motius polítics. D'aquesta manera, si un ciutadà del gegant asiàtic acut al Google per buscar fotografies de Tiananmen, no veurà la típica imatge dels tancs.

L'excusa de l'empresa nord-americana és que el Govern xinès, si no apliques sin el filtre, vetaria l'accés al cercador.

Però si heu estat atents a les noticies darrerament, haureu vist que les relacions entre la Xina i el Google no estan en el millor moment. Google ha detectat que des d'altes instàncies del Govern xinès han intentat accedir als seus servidors per veure el correu de certs activistes pro-drets humans. I això ha fet emprenyar els americans, que han amenaçat de treure el filtre xinès del seu buscador.

S'atrevirà el gegant d'Internet a una guerra contra el gegant asiàtic? Estarà disposat a renunciar al pastís que implica els milions d'usuaris xinesos? Llibertat d'expressió o interessos econòmics?

Bernat Costa

UN TOMB PEL DICCIONARI

TERTÚLIA
Als segles XVII i XVIII, a Castella, en plena polèmica entre catòlics i protestants, hi havia cenacles i penyes erudites que discutien en públic sobre temes religiosos i que citaven molt sovint les obres de Tertulià, cèlebre apologista i teòleg de Cartago que va escriure molts arguments a favor de la religió cristiana i contra els que eren considerats heretges. A partir d'aleshores, s'anomenaren tertulianes les persones que hi assistien. Després es generalitzà el terme en català, i es va posar el nom de tertúlia a tota reunió de persones erudites de qualsevol tema.

Text elaborat per en Jordi Esteban a partir de la informació extreta de DECLC, VIII, 460

LA CANÇÓ

La petita rambla del Poble Sec

Assegut a la plaça del Sortidor
aquí t'espero, com si fos el primer bar,
La Bohème, on comença el carrer Blai,
que és la petita rambla del Poble Sec.

Parla'm de la pluja que ha plogut,
d'imatges molles als miralls damunt l'asfalt,
potser és per això que el teatre està tan buit,
potser és per això que avui sento tan buides
les meves mans.

Tornarem a posar els peus damunt la sorra,
a la platja de Barcelona,
alguna nit de juliol.
I escriurem que no ens prendran mai més la vida,
que donem veu a les veles
quan cantem rumbes al port.

Parla'm de la vida que ha de vindre,
de tots els homes que estimen els
altres homes.
Et pregunto si existeix la humanitat,
si hem de declarar la guerra a algun exèrcit
d'ignorants.

Mira, jo ja t'he vist plorar,
i creu-me quan et dic que em passa igual,
quan em cantes les cançons
mentre treballes,
assenyalant-me els dubtes com martells
dins del meu cap.

Tornarem a posar els peus damunt la sorra...

Mentre a la cuina s'acumulen
els plats i els gots del sopar d'ahir a la nit,
tinc por de posar ordre a aquesta vida,
o de fer-ho quan ja sigui massa tard.

Penso: quina sort tenir cançons
per explicar-te que a vegades sóc al fons,
i treure l'energia necessària
per lluitar i sobreviure en aquest
maleït món.

Tornarem a posar els peus damunt la sorra...

Cesk Freixas
Cançó dins el disc *La mà dels qui t'esperen*

RACÓ HISTÒRIC

L'Esteve Fortuny (primera part)

L'Esteve va néixer a Sants el 1954, al carrer Comtes de Bell-lloc. Era el segon germà dels Fortuny. Va viure els canvis de cases mentre naixien els seus germans, a la Bonanova i a Horta.

Com els seus germans, tenia una vida feliç i estava influenciat per la música catalana per la seva mare, que cantava a l'Orfeó Santsenc, i per una coral familiar que dirigia el tiet els dies de festa familiar.

La seva educació més important va ser als Escoltes d'Horta, on expressava els seus sentiments catalans i socials al marge del franquisme, i on va aprendre a tocar els primers acords de guitarra a les sortides i excursions.

Es va aficionar a la música i es va obsesionar moltíssim; els estudis se'n van ressentir, a part que l'escola era totalment franquista i elitista i no li serviria de res.

Per sort, també va poder evitar el servei militar. Cm la majoria dels seus germans, s'havia fet malbé la vista llegint de prop a les fosques i amb espelmetes.

El 1968, va entrar al conservatori de música però el va abandonar el 1972 perquè preferia ser autodidacte i agafar l'aventura de la composició pròpia abans que les classes acadèmiques. En aquella època, va començar a interessar-se pel jazz, afició que va créixer en anar a veure en Miles Davis a Barcelona.

Amb els seus dos germans, va crear el grup Els Llums, amb un repertori musical de cançons pròximes al blues i el rock, amb temes dels Beatles, els Rolling Stones i la inevitable *Casa del Sol Naixent* o *Perduts en la immensa mar blava*. Feien les primeres gires en els casals i els instituts, disfrutava i vivia intensament els llargs solos de guitarra i d'orgue, passat per un besoncle que era capellà. Poc després, seguiria amb el grup acústic Roda, i altres com Fang i Disbauxa, on també va tocar el contrabaix.

L'any 1974 va crear la Companyia Elèctrica Dharma amb tres germans seus i el Carles Vidal, baixista, un col·lega seu dels escoltes. Al mateix temps, van formar una comuna urbana que després passaria a ser rural, i van anar a viure a la masia de Can Comas, entre Sarrià de Dalt i Palol de Revardit, a prop de Girona.

Des d'aleshores, la seva vida va anar lligada directament al grup com a guitarrista, el segon instrument clau del grup després del saxo.

També va participar amb Comediants en cercaviles pel Maresme i al Canet Rock. Amb la marxa del seu excompany Jordi Soley per seguir un negoci de cafès del seu pare, va pssar també a tocar els teclats i el flabiol.

Joan Pujades

Foto de l'Esteve Fortuny extreta de l'arxiu de la Companyia Elèctrica Dharma.

FOGONS DE TEMPORADA

Val més ser cap d'arengada que cua de lluç

Com en una història de por, així es deuen sentir els pescadors de sardines. Aquestes entren en munió a la gran xarxa. Per pur instint de supervivència sumen forces i intenten guanyar profunditat. El caporal ha de ser prou llest per calcular la quantitat de sardines que pot pescar perquè la petita nau no sigui xuclada al fons de les aigües.

La tradició de pescar-les deu ser tan antiga com la que tenim de menjar-les, ja que fàcilment conservades amb sal eren distribuïdes arreu com a arengades. Heu sentit a dir, «estem atapeïts com arengades»? Això és degut als barrils de fusta en què eren transportades i venudes, col·locades en precisa formació de pètals de margarida. Eren menja de pobre, i de fonda. El nom amb què les anomenaven popularment eren guàrdies civils, o simplement civils. Això es deu al fet que se servien de dos en dos. Així, una amanida de tomata amb civils o un civil amb bicicleta (dos ous ferrats amb una arengada al mig) eren plats habitualment cantats pels cambrers a la Barcelona de principis de segle. És curiosa la manera de pelar-les: embolicades amb paper de diari i col·locades a la frontissa de la porta, aquesta s'obre i es tanca amb força diverses vegades perquè la pell se separi de la carn.

La recepta: torrada amb tomata i civil

INGREDIENTS
- Arengades
- Llesques de pa de pagès
- Tomata de penjar
- Oli d'oliva
- Raïm
- Llet

ELABORACIÓ
El més important és com preparar l'arengada: un cop la tingueu pelada amb el mètode del «cops de porta», cal separar la carn de la pell i les espines. Poseu-les en llet, així perd fortor i s'estova. Després de mitja hora, passeu-li una aigua i poseu-la en oli d'oliva. Ja la tindreu preparada per menjar o conservar.

És perfecta acompanyada d'una torrada amb tomata i el mateix oli d'oliva de la maceració. O acompanyar-la amb un raïm dolcet. I tasteu la coca de recapte amb civils!

Núria May Masnou

En moviment

EL RACÓ DEL CASAL

FSCAT: alternatives a la crisi

Casal Independentista de Sants

Els dies 30 i 31 de gener, es va dur a terme la segona edició del Fòrum Social Català amb la participació de múltiples persones, entitats i col·lectius que treballen per combatre la crisi, canviar el sistema i fer possible un món just, solidari, no violent i respectuós amb el medi ambient i els seus pobles.

D'ençà de la primera edició del 2008 hem pogut veure com la crisi global té efectes devastadors a escala mundial. Una crisi econòmica que agreuja l'encariment de la vida, la destrucció de llocs de treball, les desigualtats socials i la negació dels drets dels pobles i les persones.

Pensar globalment i actuar localment ha estat el repte d'aquest espai de trobada de diferents entitats veïnals, sindicals, juvenils, independentistes, ecologistes... amb l'objectiu de teixir complicitats i crear sinergies des de la pluralitat i la diversitat.

Sabem que aquesta crisi ha estat provocada pel sistema capitalista. Volem un canvi de sistema, que garanteixi els drets i les llibertats individuals i col·lectives, que posi l'economia al servei de les persones. Una democràcia econòmica social i solidària, sota el principi de la sobirania alimentària dels pobles. Un món sense pobres, amb ocupació estable i salaris dignes, amb serveis públics universals, amb plena igualtat entre dones i homes, on el treball reproductiu sigui compartit, sense discriminació per motius de nacionalitat, ètnia o orientació sexual, on la pau i la solidaritat entre els pobles sigui una realitat.

Per aconseguir aquests objectius i canviar les polítiques neoliberals cal seguir enfortint les lluites socials als Països Catalans per avançar amb més força en la construcció d'un altre món possible.

El Casal Popular de Gràcia espera sentència

Entrada al Casal Popular de Gràcia, on veiem un dels cartells que denuncien el desallotjament. **ALBERT GARCIA**

El Casal Popular de Gràcia va néixer el 2 de febrer del 2002, quan l'Assemblea de Joves de Gràcia (AJG) va alliberar un petit local aleshores abandonat, que havia estat una perruqueria, una fusteria i finalment una perfumeria.

Assemblea de Joves de Gràcia
Gràcia

Amb aquesta nova okupació, l'AJG continuava amb el projecte iniciat l'any 1996 per un grup de joves que lluitaven per la creació d'espais alliberats i autogestionats per als i les joves, davant la manca d'espais socials que patia el barri.

Fins a aquell moment, l'AJG ja havia anat okupant diversos espais, com ara Can Cacau (l'any 1998), el Casal Popular de Gràcia del carrer Verdi (1998-2001) i l'Ovidi Montllor (estiu del 2001). En cada un, poc temps després del seu desallotjament es va tornar a okupar.

NEIX EL CASAL POPULAR

Finalment, el febrer del 2002, l'AJG va alliberar un antic local abandonat a la cruïlla dels carrers Torrent de l'Olla i Ros de Olano que va rebre el nom de Casal Popular de Gràcia. El Casal es va convertir en la seu de l'AJG, que ràpidament va omplir de vida l'espai amb la finalitat de dotar el jovent de la vila d'un lloc de trobada on hi tinguessin lloc tot tipus d'activitats tant lúdiques com polítiques. Al llarg dels seus anys d'existència el Casal s'ha anat convertint en un punt de trobada, de debat i reflexió entre els joves i no tan joves de Gràcia i d'arreu, i ha estat un indret des d'on han anat sortint un munt d'iniciatives, com ara la participació en l'organització de les festes majors populars, campanyes en defensa dels immigrants en lluita i projectes en defensa de la recuperació de l'espai públic.

No hi han faltat, tampoc, punts negres que han anat marcant la història del Casal i dels seus membres i que convé recordar, com el muntatge policial de l'abril del 2002 per part de la Brigada d'Informació de la Policia Nacional Espanyola del qual varen ser víctimes tres membres de l'assemblea de joves, amb escorcoll il·legal al Casal inclòs. Tampoc podem deixar de mencionar la brutalitat policial dels UPAS (antiavalots de la Guàrdia Urbana), que el 2005 van torturar salvatgement tres membres militants que encara es troben a l'espera de judici, amb la denúncia per tortures arxivada.

La matinada del 28 de març del 2007, el Casal Popular va ser atacat amb foc, fet que va provocar que s'interposés una denúncia penal que finalment va quedar arxivada. Arran d'aquests fets, responsables polítics del Districte i els Mossos d'Esquadra van exigir a les propietàries més diligència en els tràmits.

ESPERANT EL DESALLOTJAMENT

Judicialment no es produeix cap altre moviment fins que el dia 1 de setembre de l'any passat va arribar la citació per a la vista que va tenir lloc el 2 de novembre. En la mateixa citació, s'exigia que l'Assemblea de Joves dipositès una caució de 30.000 euros en concepte de garantia. Malgrat que la providència va ser recorreguda, el jutge en va denegar l'admissió i finalment el judici es va celebrar el 19 de desembre, sense que l'AJG hi estigués present i, per tant, sense que es garantís la seva defensa.

Paral·lelament a aquests fets, el col·lectiu de joves va engegar una campanya de defensa de l'espai okupat, que va tenir el seu punt àlgid en la manifestació del 12 de desembre, que va aplegar unes 500 persones i que va acabar amb un concert a la plaça de la Revolució. Igualment, durant els dies previs a la mobilització, es van anar recollint signatures i fent paradetes informatives del cas, intervencions en plens municipals, cercaviles i xerrades.

El jutge ja ha dictat sentència demanant el desallotjament de l'espai i imposant les costes del procediment als demandats, que poden arribar a suposar uns 4.000 euros. La sentència s'ha recorregut, i per tant l'execució de la resolució es podria fer efectiva si el jutge en concedís l'execució provisional.

En aquest context, l'AJG ha manifestat en diverses ocasions la seva voluntat de defensar l'espai i continuar amb l'okupació d'espais «com a eina per a la transformació social», ja que, asseguren: «les problemàtiques que ens van motivar a okupar segueixen més vives que mai», tal com manifestava en una entrevista Ramon Armengol, portaveu del col·lectiu.

Els futurs moviments judicials aniran definint l'evolució d'aquest cas, que malauradament pot suposar la desaparició del darrer centre social okupat de la Vila de Gràcia.

Qui vigila els que vigilen el poder?

Quines conseqüències tindrà per a l'espai català de comunicació l'arrencada de la TDT? La Franja, la Catalunya Nord i el País Valencià podran seguir veient TV3? Quina tractament han fet els rotatius catalans de les denúncies de tortures als periodistes del diari basc *Egunkaria*? Com han informat de les consultes independentistes del 13-D?

Laia Altarriba i Piguillem
Consell de Redacció de Media.cat

Moment de la presentació el 6 d'octubre de Media.cat. **LAIA ALTARRIBA**

Aquestes són algunes de les preguntes que s'ha anat formulant Media.cat des que va començar a caminar el mes d'octubre. Aquesta iniciativa és un observatori crític dels mitjans que té dues potes principals: d'una banda, informes i estudis monogràfics, encarregats a professionals o investigadors del periodisme i la comunicació, sobre aspectes concrets de l'actualitat; de l'altra, l'actualització diària de la pàgina web amb notícies i informacions del sector.

UNA INICIATIVA DEL GRUP DE PERIODISTES RAMON BARNILS

Media.cat és un projecte impulsat pel Grup de Periodistes Ramon Barnils (GPRB) que respon a un dels seus objectius fundacionals: treballar en la difusió i la defensa d'un periodisme rigorós i un espai comunicatiu propi. I vol analitzar tant els continguts com els formats amb què aquests són presentats. El GPRB està format per una setantena de periodistes, i des del 2002 organitza activitats i es posiciona sobre l'actualitat del sector per contribuir a vertebrar l'espai català de comunicació i per defensar un periodisme crític.

Tot agafant el relleu del web Contrastant.net, que va deixar desaparèixer el 2007, i prenent com a referència observatoris similars d'altres països, Media.cat s'adreça als professionals del periodisme, als estudiosos del sector comunicatiu i també a la ciutadania en general, interessada a disposar de veus crítiques amb els *mass media*.

ELS PRIMERS ESTUDIS

Des que es va fer la presentació pública de l'observatori, ja s'han elaborat tres informes. El primer, titulat *Marcs de referència als Telenotícies de TV3*, partia de l'anàlisi dels telenotícies migdia i vespre de la cadena durant un mes sencer. Les conclusions indicaven que aquest informatius prioritzen el marc de referència català, però només ho fan una mica més de la meitat de les notícies emeses. En canvi, a les informacions de política i economia, que són les seccions amb més pes ideològic, el marc referencial català és minoritari. Subratllava que la presència del País Valencià i les Illes Balears és insignificant als TN i que la producció cultural en català està infrarepresentada en les informacions de cultura. L'estudi va ser elaborat pel periodista Roger Palà i la tècnica en estadística Armelle Ibáñez.

Pel que fa al segon informe, el punt de mira es va situar sobre cinc capçaleres barcelonines per estudiar quin tractament havien fet del procés de Bolonya i les mobilitzacions estudiantils contràries. De les conclusions de l'informe, Gemma Garcia, l'autora, en destaca: «els mitjans no van informar amb prou profunditat sobre el pla i no van tractar de la mateixa manera els que hi estaven a favor que els que hi estaven en contra, en perjudici dels segons». Però l'autora afegeix que el greuge també es produeix en l'anàlisi qualitativa.

Finalment, el passat mes de gener es va presentar el tercer report. S'havia elaborat conjuntament amb l'Observatori de la Cobertura de Conflictes de la UAB i analitzava el tractament de la premsa catalana i estatal sobre l'adjudicació de l'Audi Q3 a SEAT. Els autors de l'informe, Xavier Giró, Sergi Picazo i Iolanda Parra, expliquen que els mitjans analitzats van prioritzar en general el discurs de l'empresa i van minoritzar els plantejaments sindicals contraris a les retallades laborals.

HI HA MARGE DE MANIOBRA

En una entrevista que Media.cat va fer a Xavier Giró, l'autor de l'informe de SEAT es mostrava confiat que la tasca d'iniciatives com l'observatori pot influir en la feina dels periodistes: «El discurs dels mitjans és el subproducte de diversos factors: estructurals de la societat, de la ideologia de l'empresa i del mateix periodista. El precipitat que genera no està fatalment determinat. Hi ha marge de maniobra. I això permet que hi hagi molta gent que exercici aquest ofici amb compromís social. Això és esperançador i cal que en prenguin consciència perquè el seu missatge sigui cada vegada més potent».

Media.cat comparteix aquest punt de vista, així que, per exemple, la presentació del darrer informe elaborat es va plantejar com una taula rodona amb la participació de representants dels sindicats de SEAT i de periodistes que van cobrir les notícies relacionades amb el conflicte.

LA BORDETA MON AMOUR

La jubilació, més lluny

Comissió de Veïns de la Bordeta

Segur que al lector que ens segueix li sobtarà el tema d'aquesta columna. S'allunya de coses del barri, i més ara, que estem en plena efervescència de la llei de barris, Can Batlló, etc. Però hi ha coses que tenen una actualitat absoluta i més perquè com a membres de la Comissió de Veïns ens afecta de ben a prop. I és que parlem de la jubilació endarrerida als 67 anys.

Com tenen la barra, aquests polítics nans que ens ha tocat tenir, de voler fer recaure a l'esquena dels treballadors els dèficits i les mancances d'un sistema econòmic i polític del qual som les víctimes?

Com tenen la barra, després d'estar subvencionant la fallida dels banquers i especuladors d'aquests país amb recursos públics? Gent que s'ha omplert la cartera durant un grapat d'anys i que ara pidolen quan les coses no els van tan bé com fins ara.

Com tenen la barra de presentar restriccions a la jubilació dels treballadors quan els diputats i polítics només necessiten vuit anys de càrrec per gaudir de la màxima pensió? I més quan això ho neguen a la resta.

Com tenen la barra de miolar pel dèficit públic quan tots els partits han anat col·locant a la sopa boba milers de parents, amics, saludats i militants del partit totalment innecessaris, que viuen a costa del dèficit que ara volen solventar rebaixant-nos les pensions?

Però no ens equivoquem. Amb aquest mesura no treballarem dos anys més. Després dels acomiadaments massius que estem vivint, això significarà estar dos anys més a l'atur i veure com se'ns rebaixa proporcionalment la pensió. Això, i ho diem des del cor del barri de la Bordeta, es mereix una resposta en forma de vaga general amb l'objectiu de fer enrere la proposta i, de pas, fer caure al govern que patim.

Cultura

Milers de persones participen als Tres Tombs de la ciutat

Encara que les festes populars se celebrin majoritàriament durant l'estiu, a l'hivern també n'hi ha moltes i molt variades. Una de les més seguides i sentides és la de Sant Antoni, que se celebra el 17 de gener. El primer dissabte després d'aquesta data es duu a terme a Barcelona el ritus dels Tres Tombs.

Irene Jaume Gambín
Sants

Els Tres Tombs d'enguany (en la seva 185a edició) van ser molt matiners. A les vuit del matí es convocava l'arribada dels carros i els carreters d'arreu del Principat a la font de Montjuïc, on es van guarnir els animals i es van muntar els carros per tal de començar la passejada. En aquesta edició any es va apostar per uns Tres Tombs urbans i, en lloc de les tres voltes màgiques habituals (vegeu el quadre), es van dur a terme tres parades a tres barris diferents: Sants, Sant Antoni i Ciutat Vella. Segons les dades de què disposem, unes 20.000 persones van poder gaudir de la passejada i de la festa a tota de la ciutat.

Els tres genets arriben al principi del carrer Ferran per dirigir-se a la plaça Sant Jaume, on va acabar la passejada. **IJG**

CARROS CENTENARIS

Si qualque cosa té aquesta passejada és la visibilització de desenes i desenes de carros tirats per cavall i, fins i tot, per bous (com és el cas dels carros de pagès del Born i del Baix Llobregat). I, el més important, la seva història. Enguany va haver-hi, per exemple, la carrossa imperial de les pompes fúnebres i part de l'últim carro que va repartir carn per Barcelona, remuntant-nos als anys cinquanta. També hi van ser presents carros de bombers, de neteja i, fins i tot, un carro de la mítica cervesa barcelonina Estrella Damm.

UN POC D'HISTÒRIA

La festa dels Tres Tombs fa quatre anys que va ser recuperada per l'entitat Arca de Noè, l'Associació de Veïns de Sant Antoni, la Germandat Sant Antoni Abat i Sant Antoni Comerç. Aquesta festa es va plantejar com una passejada per la ciutat i, per obrir aquesta passejada, es van recuperar els Disset Genets de Sant Antoni, tradició genuïnament barcelonina que s'havia anat perdent amb el pas dels anys.

Aquesta tradició consisteix en que tres genets duen el penó de sant Antoni, els guardons i el penó de santa Eulàlia (antiga patrona de la ciutat comtal). Una de les innovacions que s'han aportat a la festa és la volada dels 150 coloms de sant Antoni, amb la participació de la Societat de Coloms Missatgers de Catalunya, que representen els 150 desitjos que demana la ciutat al sant. També hi ha la benedicció de les cavalleries i els animals domèstics, que es duu a terme davant l'Escola Pia de Sant Antoni.

Què són els Tres Tombs?

El principal ritus que acompanya la festivitat de Sant Antoni consisteix a donar tres voltes «màgiques» amb els cavalls i animals de la feina al voltant d'un lloc sagrat per a la comunitat. En temps antics, aquest espai sagrat va ser una foguera feta amb ramatge verd, però amb el cristianisme, el lloc sagrat va passar a ser l'església dedicada al sant o la seva imatge. Cada volta té un perquè: la primera es feia per la salut de l'animal, la segona per tenir bones collites i feina i la tercera, per evitar mals averanys com guerres o epidèmies.

Arriba el Febrer Llibertari

Miguel Gómez G. i Oriol Rigola
Sants

Com es ve fent des de fa uns quatre anys, diferents col·lectius i individualitats llibertàries de Sants s'han coordinat per fer una nova edició del Febrer Llibertari. D'aquesta manera, durant el mes de febrer, nombroses activitats es desenvoluparan en diferents espais del barri.

D'entre les coses que podem trobar en la seva programació, cal destacar la nombrosa presència de presentacions de llibres, que comprenen diferents temàtiques com ara la història, la ideologia, la pedagogia i l'urbanisme.

D'altra banda, el Febrer Llibertari també ens permetrà participar en tallers d'informàtica, de serigrafia de xapes, així com de xerrades-debats sobre la MAT, l'okupació de Sant Hilari Sacalm, la cultura de la monogàmia, les tecnologies del control social i Internet i el conflicte Maputxe a Xile.

A més a més es presentaran diferents espais de coordinació com ara la Xarxa Anarquista, la Xarxa de Biblioteques Socials i la Xarxa d'Universitats Lliures (XUL), que farà una jornada de presentació sobre educació lliure. També ens trobarem amb la possibilitat de viatjar per la història en una ruta que ens portarà per algunes de les cooperatives que àmpliament poblaven els nostres carrers fa anys i un mercat de intercanvi com una altra manera d'anar al mercat. També hi haurà lloc per a l'oci, amb un concert acústic acompanyat de cabaret poètic que tindrà lloc a l'Espai Obert, i la trobada universitària que tindrà lloc després de la jornada de presentació de la XUL.

Més informació:
febrerllibertari.sants.org

Cooperes o competeixes

Recuperem la Lleialtat Santsenca

Projecte Barri Cooperatiu

A Sants, el cooperativisme és una realitat arrelada en el temps. Un bagatge que ens revelarà fites que van assolir veïns i veïnes dels nostres barris, i també coneixements i eines per a l'acció col·lectiva d'avui. Doncs malgrat el pas dels anys i les vicissituds històriques, al barri encara hi romanen rastres a explorar. Un d'ells és l'antiga seu de La Lleialtat Santsenca, al carrer Olzinelles, 31. Què us sembla si viatgem cap a una de les experiències més antigues de la memòria cooperativa local?

El 1894, quan Sants era municipi independent de Barcelona, 15 treballadors van fundar la Lleialtat Santsenca al carrer Callao, amb l'objectiu de posar en comú el consum de les seves famílies. Per ingressar-hi, es pagaven 30 pessetes d'entrada, retornables en cas que algú es donés de baixa en menys de sis mesos. Quan ja eren una vuitantena, va trobar una casa al carrer Olzinelles que, com que estava envoltada d'horts i cultius, va ser coneguda com la Cooperativa del Camp.

El 1896 es van traslladar al carrer Dalmau, on van instal·lar-hi el magatzem de queviures, els despatxos i un cafè. S'hi van estar 30 anys, i hi van posar en pràctica dues iniciatives que van transformar la cooperativa: un fons de reserva i una quota setmanal que els permetria aixecar un edifici de la seva propietat. Amb aquells canvis els socis van augmentar fins a 170, i es va instaurar una moneda pròpia per fer els pagaments a la cooperativa.

El 1924 van comprar els terrenys per edificar la nova seu, que va ser inaugurada el 1927. En aquell nou espai s'hi va promoure l'associacionisme i un fort treball cultural. Per les seves dimensions, va tenir una centralitat important en el moviment cooperativista santsenc.

La guerra, però, va trastocar el cooperativisme del país, i la Lleialtat no en va ser excepció. Tancada fins 1941, quan la Falange n'autoritzà la reobertura va perdre la seva personalitat jurídica i va desaparèixer com a cooperativa al llarg dels anys cinquanta. Més tard s'hi va instal·lar una fàbrica de torrons i successives sales de ball (Bahia, Rainbow), fins que es clausurà el 1988. El 2006 l'Espai Alliberat per la Cultura el va okupar temporalment, i des de mitjan 2009 està abandonada. De propietat municipal, tant pel seu bagatge com per les seves característiques arquitectòniques i d'usos (catalogat com a equipament), pot acomplir un nou paper en les necessitats socials actuals. Recuperem la Lleialtat Santsenca com un nou espai per al barri?

Arreu

QUÈ ESTÀ PASSANT ALS PAÏSOS CATALANS?
En aquest apartat volem apropar-nos a la realitat del nostre país, des de Salses a Guardarmar i des de Fraga a Maó. Des de LA BURXA volem contribuir a la coneixença del nostre passat immediat, de les problemàtiques actuals, tant socials com ecològiques i econòmiques, i dels moviments populars que ens fan avançar.

Capçalera de la manifestació del passat 31 de gener sota el lema "El Cabanyal és nostre i el volem sencer i viu". **(H)**

L'última batalla del Cabanyal

L'última batalla contra el projecte urbanístic que pot destruir el barri valencià del Cabanyal ha començat. El primer moviment de la plataforma Salvem el Cabanyal ha estat «tot un èxit», segons el portaveu de l'Associació de Veïns, Vicent Gallart. La multitudinària manifestació que va recórrer els carrers de València el 31 de gener va ser una autèntica demostració de força «per aturar la barbàrie i el despropòsit» que suposaria enderrocar bona part d'un barri de pescadors amb més de vuit segles d'història.

Helena Olcina i Amigo
València

El que possiblement siga l'últim capítol de la batalla del Cabanyal va començar el 4 de gener. El Ministeri de Cultura espanyol emetia una odre de suspensió del Pla Especial de protecció i reforma interior de Cabanyal-Canyameral (PEPRI) pperquè el considerava un «acte d'espoli» del patrimoni històric. Cultura no feia més que acatar la sentència del Tribunal Suprem del 25 de maig de 2009 (on se l'obligava a posicionar-se) i obligava la Generalitat valenciana a «suspendre d'una manera immediata totes les actuacions administratives» relacionades amb el pla.

L'ordre va caure com un gerro d'aigua freda sobre el govern valencià, que en només dos dies aprovava per la via d'urgència un decret llei on declarava «expressament» que el pla del Cabanyal aprovat el 2001 per l'ajuntament valencià i la Generalitat «no perjudicava, danyava ni deteriorava la protecció del conjunt històric» del qual forma part el barri. Aquest decret pretén passar per damunt de la decisió del Ministeri de Cultura, mentre que aquest darrer qüestiona la seua legalitat i estudia una denúncia davant del Tribunal Constitucional.

D'altra banda, la plataforma Salvem el Cabanyal-Canyamelar i l'Associació de Veïns (AAVV) del barri, que havien acollit l'ordre de suspensió amb eufòria, s'afanyaven a reunir veïns i veïnes i entitats per planificar els propers moviments. El primer de tots va tindre lloc el 31 de gener a la ciutat de València: una manifestació que va aplegar entre 15.000 i 20.000 persones per «exigir la rehabilitació del barri, però una rehabilitació sense destrucció», en paraules de la portaveu de la plataforma, Maribel Doménech.

ONZE ANYS DE LLUITA
Però els inicis de la lluita contra la destrucció del Cabanyal es remunten 11 anys enrere. El juliol de 1998, el Ple de l'Ajuntament de València (governat amb majoria absoluta pel PP) aprovava l'avantprojecte de prolongació de l'avinguda Blasco Ibáñez fins al mar. Açò suposava la destrucció de 1.651 habitatges i la divisió de la trama urbana en dos parts totalment aïllades. Però des del mateix moment de l'aprovació, el projecte es va trobar amb l'oposició frontal del veïnat del barri, que pocs mesos abans havien constituït la plataforma Salvem el Cabanyal-Canyamelar. «Estem satisfets, ja que després de més de 10 anys, es reconeixen els drets i el valor patrimonial del barri», declarava Doménech després de conèixer la decisió del Ministeri.

Tant la plataforma com l'AAVV han acusat reiterades vegades al consistori de «negar els serveis mínim als habitants del barri i permetre la degradació de les vivendes» protegides com a bé d'interès cultural (BIC) el 1993 pel seu entramat urbà derivat de l'alineació de les antigues barraques de pescadors.

Al ritme marcat per l'actualitat judicial, pels moviments de les excavadores i per l'agenda mediàtica de l'alcaldessa de València, Rita Barberà, el veïnat amenaçat de forma permanent per les expropiacions s'ha vist obligat a articular de periòdicament respostes a cadascun dels moviments de l'Ajuntament. Així, els i les activistes pel Cabanyal han presentat escrits al Parlament Europeu i al Tribunal Suprem, entre d'altres. Però la seua resistència no ha estat sols legal. La presència al carrer, l'okupació de centres socials i les intervencions artístiques han estat constants. Les cassoles del Cabanyal s'han fet sentir des de l'Ajuntament de València fins als carrers de Madrid i de Brussel·les.

Els orígens del Cabanyal-Canyamelar

Des de el segle XIII i fins al 1897, el Cabanyal-Canyamelar va ser un municipi independent anomenat Poble Nou de la Mar. La seua peculiar trama en retícula deriva de les alineacions de les antigues barraques, paral·leles al mar. Poble principalment de pescadors, es va convertir en una zona d'interès com a lloc de descans i oci. Mostra d'això són un bon nombre d'alqueries que apareixien junt amb les barraques, pertanyents als més afavorits en el segle XVIII, o la presència de fondes que s'anunciaven en la premsa de l'època. Al llarg del segle XIX la població va créixer de forma paral·lela cap al mar i, amb el canvi de segle, els estiuejants de València van començar a llogar i comprar les cases de pescadors i obrers portuaris per a l'època de bany.

Euros per informes...

Hereu es gasta 17.980 euros per un informe sense interès i amb discrecionalitat, encarregat al fundador del gabinet de premsa del PSC.

...i informes negatius del cinema

El Gremi de Cinemes de Catalunya va fer vaga el 2 de febrer en contra de la llei del cinema. El cinema en català no existirà mai?

SOLIDARITAT

Alfonso

El passat dijous 28 de gener, l'Audiència Provincial de Barcelona va denegar el recurs presentat per l'Alfonso, en el qual es demanava la revisió d'una sentència que el condemna a tres anys de presó i l'obliga a pagar una multa de 4.500 euros per participar en una manifestació a favor dels espais alliberats, segrestada pels Mossos d'Esquadra el 19 de maig del 2007. En aquesta manifestació, el cos policial va fer ús d'una arma il·legal, el kubotan, causant ferides i tensió entre els manifestants. Durant el judici hi va haver nombroses irregularitats, denunciades en el recurs presentat a l'Audiència, com ara que les proves documentals van ser presentades passat el temps reglamentari o que no es van voler escoltar els testimonis de la defensa. Malgrat això, els tres jutges de la secció 5a de l'Audiència Provincial, Elena Guindulain, Enrique Rovira del Canto i Josep Maria Assalit, de marcada tendència feixista, han volgut condemnar l'Alfonso per agressió a un policia, tot i que no hi ha proves fermes que ho corroborin.

El 27 de febrer a les 20 hores es farà una xerrada antirepressiva i sopar per l'Alfonso a Can Vies.

Febrer de 2010

la Burxa

LA BURXA és una revista editada per un equip de redacció que es troba cada dilluns al vespre al CSA Can Vies
(c. Jocs Florals, 42)

Periodicitat: mensual

Telèfon de contacte: 93 422 16 13
Adreça electrònica: laburxa@barrisants.org
Plana web: www.barrisants.org/laburxa

LA BURXA no es fa responsable dels articles d'opinió.

En aquesta Burxa hi han col·laborat:
Pau Canela Barrull, Jordina i Laia Sánchez Amat, Carme Roselló, Ester Rams, Albert Ricart Sanjuan, Agus Giralt, Irene Jaume Gambín, Martí Gutiérrez Farré, Miquel Darnés, Jordi Esteban, David Vázquez, Bernat Costa, Núria May Masnou, Lancelot, Elba Mansilla, Anna Farré, Jordi Soler, Projecte Barri Cooperatiu, Assemblea de Can Vies, XIS, Comissió de Veïns de la Bordeta, Casal Independentista de Sants, Albert Garcia, Rescat, Àlex Tisminetzky, Jordi Borràs, Xavi López, Joan Pujades, Assemblea de Joves de Gràcia, Laia Altarriba i Piguillem, Miguel Gómez G., Oriol Rigola, Helena Olcina i Amigo, Mercè Esteban i Comas, Mireia Rosselló i Elisenda Barrera.

ALBERT MORÉN:

«Els problemes dels malalts mentals es veuen agreujats per la falta d'estima i acceptació social»

L'Albert Morén al Centre Social de Sants, un dels espais on treballa l'entitat. **MERCÈ ESTEBAN I COMAS.**

L'Associació de Familiars de Malalts Mentals de Sants-Montjuïc (AFAMMSAM) té com a objectiu ajudar les persones afectades, donar suport la família i col·laborar amb els professionals que les atenen per poder afavorir la inserció social, ja que s'enfronten a una societat amb recursos limitats per a les seves necessitats. Albert Morén, president de l'Associació, ens fa un tast d'aquesta realitat.

Mercè Esteban i Comas
Sants

Què és l'Associació de Familiars de Malalts Mentals?
És una entitat sense afany de lucre que va ser constituïda el 27 de febrer del 2004 per iniciativa de 18 persones per donar suport als malalts mentals i als seus familiars.

Quines són les principals metes que perseguiu?
Conjuntament amb la Federació Catalana d'Associacions de Familiars de Malalts Mentals lluitem per millorar la qualitat de vida dels malalts mentals i dels seus familiars, lluitant per aconseguir els molts recursos que falten.

Però els principals destinataris són els familiars dels malalts mentals. Com és?
La raó principal és perquè el malalt, com que inicialment no és conscient de la malaltia, és incapaç de reconéixer els seus drets, especialment en els casos de persones afectades d'esquizofrenia i les que pateixen trastorn límit de la personalitat. A més, el tracte amb el malalt l'han de tenir professionals de la salut mental. En canvi, les famílies, que són totalment conscients i receptores d'aquest rebuig, també necessiten una ajuda, que costa més de trobar.

«LLuitem per millorar la qualitat de vida dels malalts mentals i els seus familiars»

Abans has comentat que falten recursos. Quines són les principals mancances amb què us trobeu?
Principalment, amb una manca de sensibilització per part de la societat. Moltes vegades els problemes dels malalts mentals es veuen agreujats per la falta d'estima i acceptació social provinents de veïns i coneguts en general, fins i tot de la família pròpia, fet que provoca que visquin en situacions angoixants que algunes vegades els fan pensar en el suïcidi.

Aquesta poca conscienciació també provoca que els afectats no s'atreveixin a afrontar la seva situació personal, un dels errors principals. La realitat social actual hauria de ser una altra; les persones que pateixen malalties mentals haurien de rebre molta ajuda per part d'aquesta societat que els tanca portes, en comptes d'obrir camins.

Hi ha països com Escòcia que el govern mateix és el que s'encarrega de fer campanyes extenses de sensibilització pels mitjans de comunicació en què participen els malalts compensats, fet que ha incentivat la seva acceptació per gran part de la societat, cosa que aquí no passa. Creiem que s'ha de lluitar perquè s'arribi a aquest punt.

Ara bé, pel que fa a recursos que s'encarreguin del tractament clínic dels malalts psíquics al nostre districte n'hi ha molts: la unitat polivalent de salut mental del Poble Sec de Sant Joan de Déu, la Residència Llar Begur del Centre Psicoteràpia Barcelona, el Centre de Salut Mental per a Adults de Sants, el Centre de Salut Mental d'Adults Montjuïc, el Centre de Salut Mental Infantil i Juvenil de Sants-Montjuïc, tots de la Fundació Hospitalària Sant Pere Claver, i el Centre de Dia i Rehabilitació de l'Associació JOIA.

Així que el vostre objectiu principal consisteix a garantir qualitat de vida a les persones que afronten una realitat social poc acceptada. Quines mesures dueu a terme?
S'intenta conscienciar la societat, a més d'afavorir una bona assistència en moments de crisi, col·laborar amb els professionals en benefici de les famílies i coordinar-nos amb altres associacions que tinguin els mateixos objectius perdefensar els drets dels malalts mentals i les seves famílies.

«Les persones que pateixen malaties mentals haurien de rebre molta ajuda d'una societat que els tanca portes»

Algunes de les activitats que realitzem són orientació, assessorament i suport personal, psicològic i/o social (informació de recursos, derivacions a altres professionals, etc.) i grups d'ajuda mútua que pretenen oferir un espai on els familiars puguin expressar les seves inquietuds. També es fan tallers de suport familiar com per exemple «Cuidar-nos per cuidar» i «Adaptar-nos als canvis», informem sobre conferències realitzades per professionals de l'àmbit de la sanitat, fem tertúlies i cinefòrums i participem del programa Respir, a partir del qual fem sortides per evitar la sobrecàrrega emocional que pot acompanyar la cura dels afectats. Al mateix temps, dotem la persona afectada d'un espai de socialització i integració comunitària.

Després de molts esforços també ens hem posat en contacte amb el Pla director de salut mental de Catalunya. Ara bé, l'eina que ens falta és el Pla integral de salut mental que hauria de ser interdepartamental (Salut, Treball, Habitatge, etc.) perquè cal tenir en compte tots els aspectes per arribar a una solució.

Duem a terme tot allò que creiem que pot comportar un pas endavant en aquest camí que queda per recórrer.

Vinyeta

Agenda

[DIJOUS 4 de febrer]
19.00 | **Assemblea veïnal sobre Can Batlló.** [Lloc: Sala Nova Sant Medir. Organitza: Comissió de Veïns de la Bordeta, Centre Social i Comissió Anticrisi de l'ABS]

[DIVENDRES 5 de febrer]
21.00 | **Ràbia Positiva, el concert de comiat.** [Lloc: Cotxeres. Organitza: Divendres Faràndula a Sants]

[DIUMENGE 7 de febrer]
11.00 | **Ruta històrica per la memòria cooperativa de Sants** [Lloc: Centre Social de Sants. Organitza: Negres Tempestes i Ciutat Invisible]

[Fins al 15 de febrer]
Exposició Cooperativisme històric de Sants. [Lloc: Centre Social de Sants. Organitza: Sants Barri Cooperatiu]

[DISSABTE 20 de febrer]
19.00 | **Presentació del nou disc d'Oriol Canals.** [Lloc: L'Espiga de les Corts. Organitza: Ateneu Popular de les Corts]

FEBRER LLIBERTARI:
[DE DISSABTE 6 A DIUMENGE 28 de febrer]
Consulteu les activitats a la pàg. 10 i a www. febrerllibertari.sants.org

[DIVENDRES 11 de febrer]
18.00 | **Passi de la pel.lícula *XXY***
22.00 | **Festa de Carnaval** [Lloc: Can Vies. Organitza: Endavant]

[DISSABTE 20 de febrer]
JORNADA DE SOLIDARITAT ANTIREPRESSIVA
De 10 a 18 h. [Lloc: Auditori de Cotxeres]

[DIUMENGE 7 de març]
12.00 | **Calçotada Popular de Sants** [Lloc: plaça de Sants. Organitza: Casal Independentista de Sants Jaume Compte]

ACTIVITATS PERMANENTS:

[DILLUNS]
19.00 | **Punt d'informació laboral.** [Lloc: Centre Social de Sants, Organitza: Assemblea de Barri de Sants]

[DIMARTS I DIMECRES]
17.00 | **Taller de reparació de bicicletes.** [Lloc: Can Vies]